

สวรรยา

ภาคสวรรค์

ภายใต้เงาฟ้าเร่องรองวันหนึ่ง หลายชีวิตได้เปิดเปลือกตาขึ้น ณ
หับห้องสีทอง ท้อบอวลด้วยกลิ่นสนคนธรส

“นี่แน่ะ ท่านผู้เป็นน้องแห่งเรา” ชีวิตแรกเอ๋ยทักเมื่อปรากฏร่าง
น้อย ๆ ของอีกชีวิตหนึ่งเคลื่อนมาตรงหน้า

“อะหา ใครกันที่มาบังอาจเรียกเรว่าน้อง” ชีวิตสองสนองตอบ

“เรานะรี”

“ก็จะมีผู้อื่นได้ออกเล่า”

“อ้อ เราก็คือผู้เป็น ‘เจ้าของ’ แห่งภพนี้”

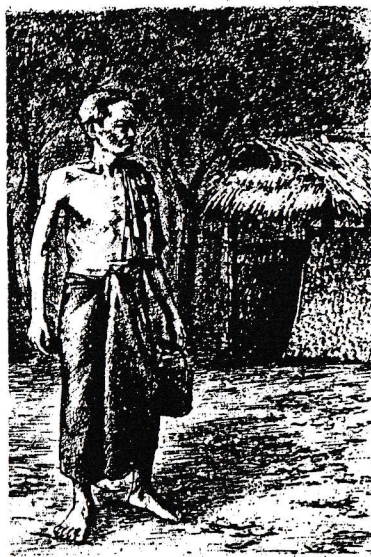
“ใครสอนถ้อยคำอันแสนจองหองนั้นแก่ท่าน”

“ความจริง”

“ก็อย่างไร”

“ก็มีอยู่ว่า เทพเจ้าสั่งให้เรามาจุด ณ รมณียสถานแห่งนี้”

“อ้อ ผลัก”

เจียบลงชั่วขณะหนึ่ง
“โหมละ ท่านจ้านต่อความ
จริงแล้ว”

ชีวิตสองไม่ตอบ แต่เสียงที่
สามหัวเราะแทรกขึ้น

“เฮฮา....”
สนเสียงที่สามก็มเสียงที่สี่ -

ห้า-หก - และถัดไปหัวเราะประ
ดังก้อง

“นั่นมันเรื่องอะไรกัน พวกท่าน
คือใคร” ชีวิตแรกกล่าวด้วยน้ำเสียง
ขึงโกรธ

“พวกท่าน” เสียงเยาะ ๆ ดังขึ้นอีกในกลุ่มผู้มาใหม่ “ผิดไปแล้ว
ท่านน่าจะเปลี่ยนคำถามใหม่เป็นว่า ‘พวกเรา’ ซึ่ง จังจะควร ดูสิ จงมองดู
ตัวท่านแล้วเปรียบเทียบกับพวกเรา และหาความแตกต่าง”

คำห่มเสียงเจียบลงอีก เหลือแต่เสียงสังคตแว่วกระจายอยู่ใน
อากาศเบอบน

- “พบแล้วยัง”
- “ไม่พบ”
- “ไม่เห็น”
- “ไม่มี”

ดนตรีเสนาะดังชัดมากขึ้น ครู่เดียวต่อมาทุกชีวิตก็ละจากการ
โต้เถียง ต่างแหงนหน้าขึ้นมองด้วยความระทึกใจ เมื่อปรากฏร่างสี
เขียวแวววาวแหวกม่านฟ้าลงมาด้วยท่าที่องอาจ ติดตามด้วยเหล่าบริ
วารในแพรพรรณสวยสด ร่างนั้นค่อยลอยเลื่อนลงมา ที่สุดหยุดลงตรง
หน้า แล้วเอ่ยปากถาม

“ผู้สืบผลบุญ พวกท่านส่งเสียงอ้ออังกะนึ่งในยามนี้ ด้วยเหตุตั้งฤา”

“เรามีปัญหาหลากหลาย” ชีวิตแรกเสนอหน้า

“จงว่ามา”

“แหแรก ข้าพเจ้าเรียกท่านหนึ่งในพวกนี้ว่าน้อง ข้าพเจ้าได้รับ
ความชื่นเคื่องจากเขา และเมื่อข้าพเจ้าแจ้งให้ทราบว่าเป็นเจ้าของแคว้น
แคว้นแดนนี้ด้วยเหตุมาถึงก่อน คำตอบของพวกเขาคือเสียงหัวเราะ ที่สุด
ตกลงกันไม่ได้ว่าพวกเราคือใคร..

“นั่นปะไร ข้าคิดไว้เคยผิดเสียเมื่อไหร่” ผู้ทรงศักดิ์พูดพลางถูมือ
ไปมานิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงกล่าวสลับไป..

“ขอพาทันทราบเสียว่า ทุกท่านเป็นผู้สืบจากผลแห่งบุญ”

“ก็อย่างไรท่าน” เสียงถามด้วยอาการร้อร้อน

“ฟังให้จบก่อนซี - เอ้อ - คือท่านทั้งหลายมาสู่ทิพยสถานแห่งนี้ด้วย
ผลบุญ”

“ทิพยสถานคือ ก็อย่างไร”

“อ้าว เราได้เตือนท่านแล้วว่าอย่าขัดจังหวะเมื่อกำลังพูด ก็อย่าง
นั้นเป็นสรรงสรรรษาของผู้มากด้วยบุญ มีทุกสิ่งเป็นทิพย์”

“หมายความว่าพวกเราคือเทพ”

“นั่นสุดแต่แต่ท่านจะเข้าใจและเรียกตัวเอง”

“ฮา ตุ๊กเทพ เราก็อเทพ” เอ็ดอึ้งด้วยหรรษา

“ตัวท่านนั่นเล่าเป็นใคร” เสียงเทพกระด้างขึ้น

“ใครรู้นักรึ”

“ใช่”

“อันที่จริงหากสังเกตสักเล็กน้อย ผิวกายอันเรืองรองของเราน่าจะบอกท่านได้ว่าเราเป็นใคร อ้อ! พวกท่านเป็นผู้มาใหม่ ไม่ใช่ใคร เราจะบอกให้ เราก็คือองค์อินทร์ เป็นพระยาแห่งทิพยสถานเกษมสุขชน”

“องค์อินทร์ โอ้ ขอดีโปรดแก่ความเบาปัญญาของพวกข้าพเจ้าด้วยเถิด ท่านผู้เป็นที่เคารพ”

สิ้นสำเนียงทวยเทพ เหล่าบริวารแวดล้อมก็แซ่ขานและบรรเลงดนตรีทิพย์สืบท่อม้าอีกชั่วคราว เหล่าผู้มาใหม่ได้ออกปากท้วงวอนให้ผู้เป็นพระยาเล่าถึงความเป็นไปได้ในทิพยนครโดยสังเขป

“ภพนี้...” องค์อินทร์เริ่มกล่าวด้วยน้ำเสียงกังวาน “มีอายุขัยได้เฉลี่ยเหลือประมาณกับอายุกาลแห่งโลกมนุษย์ ว่าถึงตำแหน่งแห่งที่ตั้งเล่า ถ้ากำหนดเอาแผ่นฟ้าเป็นจุดต้น ก็มีหนทางไกลกว่าจากแผ่นฟ้าถึงผิวโลก เพียงสองศอกถึงสองวาโดยประมาณ ทุกสิ่งแลลานเป็นสีทองดังท่านได้ประจักษ์อยู่บัดนี้ อนึ่งเนื่องด้วยเรายู่ห่างออกมา ความแจ่มจ้าของอาทิตย์

ก็มาติดอยู่แก่ผิวพื้นโลก แสงที่ตกถึงเราจึงบางเบาเป็นลำแสงสร้งอ่อน เราไม่มีเวลาร้อนเช่นเดียวกับที่ไม่รู้จักหนาว ชีวิตมีแต่ความเบิกบาน เมื่อหิวก็จะมีอาหารอันเอนโอบล้อมหลอกลงมาจากนภากาศ จงเลือกอยู่ เลือกกิน สร้งเสพสำราญจนกว่าทุกท่านจะสนับญเกิด”

สิ้นกระแสสั่ง เสียงเห่กล่อมประเลงเพลงก็ก้องกึก กังวานไกลหลายหมื่นโยชน์ เหล่าทวยเทพจึงทอดตัวลงพอนพ่าน ด้วยอาการสำราญในทิพยสถานนั้นแล

เมืองคิน

สาขามากแล้ว ชายแก่เดินงูดๆ ออกจากคูลาน้อยปลายสวน มือหวักระป๋องเก่าๆ ซึ่งยังคงด้วยกลิ่นอับๆ ของยาพิษ แก่พูดพึมพำ

“อ้ายฉิบหาย นับวันก็ยิ่งแต่่มาก คราวนี้เห็นจะเกลี้ยงเสียที มีไอหัวเขี้ยวลอดขึ้นมาได้ตัวเดียว ●

พิมพ์ครั้งแรก ‘ขวัญใจ’ : มีนาคม ๒๕๐๕